

net. Kun hvis statsamtet i særlige tilfælde måtte få mistanke om, at anerkendelsen i givet fald vil ske på et urigtigt grundlag, skal sagen indbringes for retten.

Den tredjemand, som mener at være barnets genetiske far, har som nærmere omtalt ovenfor under pkt. 2.8.1 ikke i dag mulighed for at få spørgsmålet prøvet.

2.10.2. Børnelovsudvalgets overvejelser

Efter Børnelovsudvalgets opfattelse må det antages at forekomme, at gifte eller ugifte samlevende forældre med åbne øjne lader ægtemanden eller samleveren blive barnets retlige far, selv om de ved, at en anden kan være den genetiske far. Udvalget har i den forbindelse peget på, at denne anden mand i praksis kun sjældent vil ønske selv at blive barnets retlige far.

På den baggrund må det efter udvalgets opfattelse overvejes, om den faktiske adgang, som der i dag er til »i det stille« at lade navnlig en ægtemand eller samlever blive retlig far, bør legaliseres, selv i tilfælde, hvor oplysningerne om moderens seksuelle forhold til tredjemand er kommet frem for myndighederne. En sådan regel må efter udvalgets opfattelse forudsætte dels, at ægtefællen eller samleveren erklærer sammen med moderen at ville varetage omsorgen og ansvaret for barnet, dels at den eller de tredjemænd, der er parter i sagen, tiltræder ikke at blive barnets far.

Udvalget har i princippet fundet en sådan regel ønskelig, fordi det vil kunne være en fordel for barnet, at dets sociale far også er dets retlige far. Udvalget har således fundet, at en sådan regel vil kunne være gavnlig for barnet i et - formentlig meget beskedent - antal sager.

Udvalget har i den forbindelse videre overvejet, om den nævnte regel bør være anvendelig, uanset at det ved retsgenetiske undersøgelser er fastslået, at tredjemand er barnets genetiske far.

Til støtte for, at bestemmelsen også - eller eventuelt udelukkende - bør være anvendelig, når retsgenetiske undersøgelser har været foretaget, har udvalget bl.a. peget på, at sådanne undersøgelser i et antal sager vil vise, at det faktisk er ægtemanden eller samleveren, der er barnets far, og at problemet herved vil løse sig selv. Endvidere har udvalget bl.a. peget på, at ordningen i tilfælde, hvor det er fastslået, at tredjemand er barnets genetiske far, vil svare til en uformel stedbarnsadoption.

Heroverfor står efter udvalgets opfattelse bl.a., at et socialt faderskab i almindelighed må antages at fungere bedst, hvis den, der fungerer som barnets sociale far, i hvert fald også kan være dets genetiske far.

Udvalget har sammenfattende foreslået, at den skitserede bestemmelse også kan anvendes efter, at der er

foretaget retsgenetiske undersøgelser, og uanset hvad udfaldet af disse undersøgelser har været. Udvalget har samtidig forudsat, at der fra statsamtets eller retens side ydes parterne indgående vejledning om de hensyn, der kan have betydning for deres valg, og om retsvirkningerne af en anerkendelse.

Om udvalgets overvejelser henvises i øvrigt til betænkningen, side 56 ff.

2.10.3. Justitsministeriets overvejelser

De foreslåede almindelige bestemmelser i §§ 1 og 2 om registrering af faderskab i forbindelse med fødslen indebærer, at faderskab vil kunne registreres, uanset om en anden mand er barnets genetiske far. Den samme adgang eksisterer - i realiteten også for ugifte - i dag, jf. pkt. 2.10.1 ovenfor.

På den baggrund er Justitsministeriet enig med udvalget i, at en udtrykkelig bestemmelse om anerkendelse for statsamtet, selv hvor det ligger fast, at moderen i konceptionsperioden har haft seksuelt forhold til tredjemand, må anses for hensigtsmæssig.

Statsamtet har ganske vist ikke i dag mulighed for under sådanne omstændigheder at modtage en anerkendelse, men under hensyn til, at moderen som omtalt blot kan undlade at oplyse, at der er andre faderskabsmuligheder, må det efter Justitsministeriets opfattelse anses for mere rigtigt og betryggende, at en sådan proces kan forløbe i statsamtets regi, bl.a. således at statsamtet kan yde parterne indgående rådgivning og vejledning om retsvirkningerne af deres beslutning, om muligheden for at få foretaget retsgenetiske undersøgelser og om muligheden for at få sagen indbragt for retten.

Som anført af udvalget må en sådan anerkendelse forudsætte, at parterne afgiver en erklæring om, at de sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet. Det må endvidere være en betingelse, at de øvrige mulige fædre tiltræder ikke at blive barnets far.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det et spørgsmål, om adgangen til at anerkende faderskabet også bør gælde i tilfælde, hvor det ved retsgenetiske undersøgelser er fastslået, at den, der vil anerkende, ikke er barnets genetiske far.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at der er hensyn, som taler for og imod en sådan ordning. Justitsministeriet er samtidig enig i, at mest taler for ikke at afskære muligheden for anerkendelse i de omhandlede tilfælde, og at det således overlades til parterne selv at tage stilling til, om man ønsker sagen afsluttet ved anerkendelse. Justitsministeriet har i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at helt den samme mulighed efter §§ 1 og 2 består i forbindelse med fødslen i til-